

AN INSIGHT INTO CONTEMPORARY RELIGIOUS HISTRIONICS IN SRI LANKA

There is a purportedly religious organisation which is travelling around the country attempting to convince Sinhala Buddhists that they are in grave danger of one threat and one enemy, the Muslim fundamentalists. All other problems and concern, from cost of living, economic woes to crimes committed with impunity, are extraneous and completely ignored. When they are acknowledged, it is consequential to the overarching 'Muslim problem'.

Traditionally, the so called purist owners of the land, hailing from Buddhist stock focused on Christian Catholics. The Tamil terrorists have now been vanquished, defeated and humiliated beyond redemption. One may note that almost as soon as the civil war ended, attacks on Catholics resumed with new vigour. Before a year to date, the Muslim threat did not exist.

There was a desperate need for an enemy terrifying and evil enough to make the Sinhala peasants and workers forget hunger, want and insecurity with an existential threat to their very citizenship.

There seems to be a very dangerous and grotesque dimension to the BBS and its manifest cause. One paying heed to the manner in which its proponents raise issues can very easily incite anti-Muslim hatred and abhorrence. When the BBS

Lasantha Pethiyagoda

decides to hold public rallies, it almost seems to be the raison e'tre. Imagine a saffron clad person claiming to be a Buddhist monk coming on stage and demanding incessantly that young Sinhalese boys and girls should prepare to conceive more and more babies as the Sinhala population's dominance is being threatened by the number of Muslims in the country.

The incongruous sick logic expounded by certain "monks" when demanding on stage, that "true" Buddhists should not patronise Muslim-owned eateries since the Muslims deliberately spit in their food before serving it to their Sinhala customers made during the recent BBS rally held in Kandy is surely repugnant. Even if the time is considered to be ripe for airing such virulently held views, the manner in which they are raised in public is wholly unwarranted and deplorable.

The development of a trend for a 'different' dress code denotes a stronger assertion and public expression of the Muslim religious identity worldwide. Invariably therefore, it has drawn greater attention to the Muslims rather negatively in the perception of some, as a conspicuous social 'other' as it makes them more 'visible' and different. This has formed a psychological barrier between some within other communities and Sri Lankan Muslims.

While not being totally opposed to the broader discourse that groups such as BBS give rise to, in a world of symbolism, identity crisis and identity promotion as a matter of pride, reducing a praiseworthy concept such as the 'Halal' religious requirement to a mere symbol for commercial purposes is unwise and problematic. Given that the symbol in question promotes, or reminds one of a particular religion, an adherent of a different religion should have the means to raise legitimate concerns.

For perhaps centuries now, there could no longer have been any "pure" race in Sri Lanka. Most cul-

tures, every religion and all civilisations learnt from the past and built upon the achievements and advances of preceding ones. One cannot therefore claim a non-existent purity or exceptionalist pedigree.

In developed and mature societies one's dress code constitutes a significant form of non-verbal communication, especially so in a multi-cultural one, where what one wears and uses as adornment conveys non-verbal clues about his or her personality and social standing. In such a context the Islamic dresses, which are 'culturally' unfamiliar sights and relatively 'new' to Sri Lanka, appear to have ruffled not only the rather sparse feathers of some yellow robed people but some among other communities, perhaps fearing for their security also.

It would seem that to them the messages conveyed to others through this attire is "we are different from you" or "we are not one of you", it is easy to interpret the general message conveyed through this attire to the "other" as one of aloofness or superiority to other ethnic communities by virtue of the exaltedness of a religious ethos.

As counter to the above, a theme where Buddhism is in danger of extinction is to be understood if not appreciated, but if stretched beyond a level of elasticity, becomes untenable for a number of reasons. This is because advocates of Sinhala-Buddhist nationalism have already accepted that

what they are trying to preserve is 'a home-grown variety of Buddhism and that it can be different from what is perceived to be the 'original' teachings of the Buddha.

Proponents would even claim that Sinhala-Buddhism is not the only kind of Buddhism, that it is not the "pure" form of Buddhism, but is one born of necessity as are many kinds of Buddhism prevalent elsewhere in the world. In the face of such an admission, to argue that Sinhala-Buddhist nationalists are not promoting the 'correct' form of Buddhism cannot be sustained with adequate justification.

Another argument is predicated on the assumption that there is something intrinsically wholesome about the 'Sri Lankan' identity. Advocates of the 'Sri Lankan' identity don't seem to realise that they too are engaged in the promotion of an identity with opposition towards ethnic or religious identities in a society which values both.

This can be as vexatious as the identity that they would have people critique. "Broad identity" notwithstanding, one needs to adopt certain positions in the realm of street politics. Whereas the exigencies of corrupt governance would dictate that any short-sighted tactical diversion would benefit the rulers they can easily be construed as titling towards agendas promoted by this or that 'extremist' identity.

It is hoped that in its response to the BBS activists, the Muslim community will be informed and influenced by its own traditions of tolerance and moderation as expounded in the Holy Qur'an. If the battle-lines are drawn between Buddhist-diehard and Muslim fundamentalists, all will be lost for another three to five decades.

Muslims must shut themselves off to the hysterical baying of the dogs of war. Together with all responsible citizens of the land, opportunism, instigation and manipulation of differences must be overwhelmed by good sense and citizenship of inclusivity.

33 විමර්ශන

මෙම ගොස් ඇති බැවිනි. මෙහි දැක්වෙන්නේ බිරිඳක් හා සැමියම අතර පවතිනා ලෙන්නකු කම මෙන්ම මවුන් ගෙවන යහපත් එකමුතු ජීවිතයක ස්වභාවයයි. බිරිඳගෙන් ඉටු වන දෛනික කටයුතු ඉටු කර දීමට ඇය නිවසේ ගැනී විට සැමියාට එම අඩුව තදින්ම දැනෙන ආකාරය උක්ත වියයත් මෙන්විත්, රසවත් දෙස හා සෑවේදී ලෙස දක්වා ඇත.

අනු - සැම සබඳතා පිළිබඳව බුදු දහමේ මෙන්ම බුදු සිරිතේ ද කියවෙන දෑ බොහෝය. සිතාල ගෘහපති පුත්‍රයාට බුදුන් වහන්සේ දේශනා කොට වඳුළු සිතාලෝවාද සුත්‍රයට අනුව ස්වාමී - භාර්යා සම්බන්ධතාව තහවුරු වීමට තම දෛවසායනේම කිසි යුතුකම හා වගකීම් ඉටු විය යුතුය. ගැහැනිය පහත් තැනක ලා සැලකීමට ඇතැම් සමාජ කොටස් හෝ පුද්ගලයන් යොමු වන සමාජයකට එම බුදු දේශනාව අනන්‍ය පුර්වදැරියකි.

"කැමැත්තියෙකු කොයි දේවත් රස වේවා මළේ බමරු මෙන් පිරිවර ඇති වේවා අවිච්චි කියෙන රැස් මාලා අඩු වේවා ගව්වෙන් ගව්ව දිව මාලිගා සැරදේවා"

(සැසැද්දාවත)

සිදුගත් කුමරු අතහැර දමා ගිය පසුව සිය පුතු රාහුල කුමාර සමඟ තනි වන සැසැද්දාවතේ වැළඹීම සැසැද්දාවත කාව්‍ය කෘතියෙන් අප කියවා ගත්තේ මෙලෙසිනි. සසර මඟ පුරා නිරන්තරයෙන් දෙමහල්ලන් ලෙස බැඳී ජාති ජාතීන් එකට ආ ගමනේදී බුද්ධත්වය පතා තමන් ඇතුළු සියල්ලන් හා සියලු දේන් අත් හැර ගිහිගෙයින් නික්මුණා සිය සැමියා ගැන බිදු මානසය හෝ අතිතක් නොතිනා, ආත්මාර්ථයෙන් තොර ගැහැනියකගේ වර්තය මෙමගින් නිරූපණය වේ. තම සැමියාගේ යහපතම ප්‍රාර්ථනා කරන ඇය, රජපාස හැර දමා ගොස් වානාන්තරයේ වාසය කරන මනුට ආහාර පහ සඳහා සොයාගත හැකි සියලුම දේ රස වේවායි ඇය පවසයි. සේනාව පිරිවරාගෙන රජ සැප විඳීමේ සිටි රජ කුමරකුට හුදකලා වන්නට සිදු නොවී කොපමණක් පරිවාර සම්පතකින් ලැබේවායි ඇය ඉත සිහින් ප්‍රාර්ථනා කරයි. ඇති අවි රක්ෂිතව හසු නොවී මාලිගාවේ හැඳුණා නම සිදුමැලි ස්වාමීපුරුෂයාට අවි රක්ෂිතයේ කර්තව්‍ය බව නොදැනගන්නට ඇය පැතුම් පවසයි. වගහන ජීවිතයේදී සැබෑ මාලිගාවල වාසය අපේක්ෂා කළ නොහැක්කක් වුවද මේ දැකැබර බිරිඳගේ ප්‍රාර්ථනය වන්නේ තම සැමියා සැරිසරන භූමියේ ගව්වෙන් ගව්ව දිවිය මාලිගා පහළ වේවා යන්නයි.

වත්මන් සමාජය තුළ කාර්තා අයිතිවාසිකම් ගැන මහ හඬ නගන්නන් මෙවන් කාව්‍ය රචනා හා ඒවායින් පළ වන අරුත් සම්මිච්චලයට ලක් කරන අවස්ථා විරල නොවේ. එසේ වුවද සාම්ප්‍රදායික සමාජය තුළ, බොද්ධි සංස්කෘතික පසුබිමක ජීවත් වූ ආදර්ශවත් බිරිඳක් පිළිබඳ පැහැදිලි චිත්‍රයක් මවාපාන්නට පහ කවියා මෙහිදී සමත් වූ බව පෙනේ. කිසිදු සමාජයක් සඳු කල්ගිම නොවෙතැයි, එක සේ නොපවතී. ඒ අනුව ස්ත්‍රී-පුරුෂ, ස්වාමී-භාර්යා සම්බන්ධතාවල ද වෙනස්කම් ඇති වීම අස්වාභාවික නොවන්නේය. ඒ කෙසේ වුවද විවාහයකින් එක් වන අනු-ලෙස යුගලක් වෙතක් වන සමාජයක් තුළ වුවත් තම දුරුවන් ගැන, තම පවුල ගැන, දැනුණින් ගැන මෙන්ම කම සමාජ

තත්වය ආදිය ගැන ද සිතා බලා පවුල් ජීවිතයේ ප්‍රශ්නා විසඳාගන්නට උත්සාහ දැරිය යුතු වන්නාය.

2013 වසරේ කාර්තා දිනය අප සැමරුවේ විශ්ව කාර්තා දිනයේ නේමාව වූ, ස්ත්‍රීපුරුෂ සමාජභාවය පිළිබඳව ලෝක, සමාජය තුළ අවධානය වැඩිවීමත් පවතින බව කියවෙන අදහසක් සමගය. එසේ වුවද ශ්‍රී ලංකාවාසී අපි ඒ ඔස්සේම, වඩාත් නිර්මාණාත්මක මාතෘකාවක් යටතේ 2013 මාර්තු 08 දා අපගේ කාර්තා දිනය සැමරුවෙමු. එනම් "පවුල රකින ඇය සුරකිමු" යන රසවත් මෙන්ම අර්ථවත් වූ ද නේමාවයි. ඒ අනුව ස්වාමී-භාර්යා සම්බන්ධතාව ද තර කරගනීමත් පවුල රක්ෂා කරන අපේ කාර්තාව, තවදුරටත් පවුල සුරැකියට යොමු වන බව අපගේ විශ්වාසයයි, ප්‍රාර්ථනයයි.

ගැහැනිය වූ කළ සියුමැලි කෙසෙකු බවට විවාහයක් ගැන. ජීවිතදානවත්කම ගැන සිතා ගත යුතුය. අප පවතින වෙහෙසකම අනුව ද මෙම කාර්තාව මුල් තැනක් ලැබෙයි. එනමුත් කුතන ලෝකයේ කාර්තාව ගමන් කොට ඇති දුර ප්‍රමාණය ගැන සලකා බලන විට ඇය සියුමැලි වනු වනා යනුය. දේවියයන්ගේ කෙසෙකුගෙන් පුරුෂයාට වඩා අඩු බවක් නොපෙන්වයි. දරා ගැනීමේ ශක්තිය අතින්, ඉවසීමේ ශක්තිය අතින් පුරුෂයාට වඩා ස්ත්‍රී ඉදිරියෙන් සිටින බව ද පිළිගත් මෙකැයි. ඒ අනුව ස්වාමී-භාර්යා සම්බන්ධතා, මොන ලෙස පවත්වාගැනීමේ ශක්තිය, හෙරියායන හා හැකියාව ද ඇය සතු විය යුතුය.

තවදුරත් කෙසේ කිවත් ශ්‍රී ලාංකික ගැහැනිය, ලෝකයේ වෙනත් කොටස් ඊටරල කාර්තාවන් සමඟ සැසඳීමේදී වඩා ඉවසනුයුතු මෙන්ම කාරුණික සිත් ඇත්තා වූ ද, පවුල කොපමණ දුරුවන් කෙරෙහි විශේෂ වගකීමකින් යුතුව කටයුතු කරන්නියක් බව කිව හැකිය. එවැනි වගකීමකින් තොර කරන අපේ කාර්තාව බොහෝ දුරට එහි යහපත් ප්‍රතිඵල ජීවිතය පුරාම ඉක්බි වීමට ද වාසනාත්මක වන අවස්ථා විරල නොවේ. එසේ නම් එවැනි වාසනාවන්ත, කාරුණික හා ඉබ්බිලිගත් අපේ කාර්තාවගේ එම ඉහා ධර්ම නොවිච්චෙනගන්ට, ඒවා තව තවත් රැකගන්නට අත් දුදුවී මුළු සමාජ සමාජයේම වගකීමකි. අනු-සැම දුරියකක්දී වුවද තම සැමියාට, තම බිරියට, සහාය වශයෙන් ආදරය කරන ගැහැනුන් හා මිනිසුන් හුදෙක් ආවේණික ලෙස ගැසීමෙන් කෘෂික නිර්ණා ගැනීමේ හා වටිනා වාසනා සැරිසරන භූමියේ ගව්වෙන් ගව්ව දිවිය මාලිගා පහළ වේවා යන්නයි.

